

“Ε! Ε! Ε! τι μασκοράδει... γέρο-Βάγκις κέρνα με... νά σφυρίτριξ και ροκάντις και φλογέρις και βιολιά... νά ‘μπορούσεμ’ έτσι τώρα τὴν Σταυρούλη νά ‘πρωμάς και νά ‘πήγαιναν αι Τούρκοι μες’ στὴν Κόκκινη Μηλιάς.

Πυραμίδ’ ἀπὸ μουτσούνας σὰν τοῦ Χεόπος σᾶς κάνω... τίνος εἶναι πρώτη; τίνος εἶν ‘έπάνη’ πάνω; Μάρτις ἐμπρός οἱ καββαλάρεις καὶ ἡ Σιλφίδες τοῦ χοροῦ, καὶ ‘τοῦ διάβολος τοῦ καταροῦ πέσουν κάτω καὶ ἡ κολώναις τῶν ἀρχαίων Περθερώνων, ὁ Καρναβάλος θὲ ζῆτης στοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων, γιὰ νὰ λέη σι παιδίσ σας καὶ σ’ ἔγγρους εὐτύχεις; τὰ πολλὰ μασκαράληντας τῆς ‘δικῆς; σας ἐποχῆς, καὶ δυστὸν ἔχεις δικαίας ‘στὰς ἡμέρας σας τιμῆν... εἴθε, γένοιτο, μακάρι, κι ἵκατο φορεῖς ἀμέν.

Πρὸς τὸν Καρναβαλὸν τρελλὴ προσδόκωντις τοῦ Φασουλῆ.

Δός του καὶ χρέους,
δός του καὶ πῆδα,
καὶ δέρψας σώρευε
γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἐλά καὶ γάνωε
γεγανωμένους;
ζαναστεφάνωε
στεφανωμένους.

Σκύνω γονατίων μαρός σου, λατρεύτη Καρναβαλέ μου, κακλὸς ήλθες, Στρατηλάτη τοῦ κλεινοῦ χρυστοπολέουν. Σιεσταντίζω, κορφετίζω τοὺς πίζους καὶ τὰς ἀμάξες, καὶ κυρίους δύος πρέπει καὶ κυρίας καρκαζές.

“Απλωτος τὰ δρό σου χέρια, καὶ μακάριος εὐλόγιος τοῦ ‘Αι-λάρχις τῆς σαρδίλας, ἀρχοντιαὶ καὶ σκυλολόγι. Καλῶς ηλεῖς... ζῆτω ζῆτω, χρυστοπόλιμον κυρρύτω, καὶ τῆς δάρφνας τῆς ‘δικαίας σου σὰν κατεύχα τῆς μασσῶ καὶ προσδέλλω Μακεδόνας μὲν ποκάμισ χρυσό.

“Ετοι οἱ θύλω πάντοτε νά χρυστοπολεμήσι, καὶ ὅταν ἔσον μάς ἔρχεσαι, τότε ‘ινθυμοῦμαι μάνον σὸν μασκαράς φιλόπατρις πόδες ἔχομεν καὶ ἐμεῖς δικαίωμ’ ἀπαράγγατον στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Καὶ ἕγω μεθ’ ὅλων σὶ τιμῷ μηγάλως καὶ ἑξαρίτως, δέξου πιστῶν σου σύμβουλον καὶ ἴμι τὸν Φασουλῆ... τὸν κοκκαλάρη τοῦ σκύλου μου τοῦ ‘δηλωσα καὶ ἐφέτος, καὶ μοῦ τὸν ἐπιρόσκην γιὰ σαλονίου σκύλο. Πλούτος καὶ πολυτέλεια, γη τῆς ἐπανύγιλιας, ἐφέτος ἔγινε καὶ ὁ Γκιζούλη σκύλι πολυτελέις.

Μέγας κατάντησε συρμὸς ἀπὸ τὸ Καρναβάλι νά γίνωται φιλάνθρωποι στὶς μέγαρα μας πατέλοι. Καὶ ἕγω φιλάνθρωπο χρόθ θὲ δώσω ‘στ’ ἄλλο φύλο μου ὑπὲρ ἐμοῦ, τοῦ Περικλῆ, καὶ καθενὸς ἀπόρου,

‘στη σκάλα τῆς ὑπόδοχης θὲ βάλω καὶ τὸ σκύλο μου καλὶ μὲ τὴν ἀπόδειξην τῆς πληρωμῆς τοῦ φύρου.

‘Ανάγκη καὶ γιὰ πόὺς χοροὺς τοῦ φιλανθρώπου κράτους νά πάνωμε Ταμειό...

Θὲ γράψω προσκλητήρια σ’ ὅλους τοὺς ἀνιάτους καὶ ‘στὸ Πτωχοκομεῖο.

Νάλθης καὶ σὺ, Καρναβάλε, συντρέχων τὸν σκοπόν... ὀρέσουνάρ λοιπόν.

Κι’ ἐμεῖς ἐν δάκρυ χύνομεν πικύον εἰς τὸν Σακελλαρίου τὸν νεκρόν.

Νειάτα σπουδῆς πολύπονα κι ἀκούραστα γεράματα... τιμῆστε τὸν γέροντα, ποῦ τίμησε τὰ γράμματα.

Της ἀρέτης τὸν ζωγραφιά, ποῦχει γιὰ ‘λίγους ὁμοφύλια, πρῶτα τὴν βρύπη μέσου του καὶ υπέρφρον τὸν βιβλίο, καὶ τὴν ἐτρανολάλησε σὲ σπῆτι καὶ σχολεῖο.

Καὶ τώρα τὸ στεφάνι της βραβεῖο ‘πῆρε μόνο, στεφάνι γιὰ τοὺς διαλεκτοὺς στὸν ὑπνὸν τοῦ θανάτου, καὶ σὲ παιδιά καὶ ἔγγονα του γιὰ νὰ ἔχενον τὸν [πόνο] ἀτίμητη κληρονομῆ τοὺς δίνει τὸνομά του.

Συγχαροπήριον θερμὸν πρὸς διηδότα τὸν ἐπιστημῶν.

‘Ο Πρίτανίς Μητέσπουλος εἰς τῶν ἐπιστημῶν δρεσσοῖς ἔργοτας λαμπρὸν εἰκοσιετέντας χρόνου, καὶ ἡλιάζαν περιχρέεις καὶ Μούσαι καὶ ‘Ιταζίας, καὶ τοῦ Στρατήγη ποιήμα καὶ λαμπαδοφόροις, καὶ τραπέζας παλατελῆς μὲ Μαρμουρίνον ρόφημ, καὶ ἰχθυοσάρους γευστικοὺς καὶ ἄλλα παντοῖα τρόφιμα, μὲ τοῦ ἀστείου τοῦ Ζωγροῦ καὶ τοῦ Μεσωλαρά.

Κι’ ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ πάρον ‘στὴν τράπεζαν δὲν ἥτον, ὅμως μεγάλως ἐκτιμῶν τὸν ἔνδρα τὸν ἐπιστημῶν, στέρει καὶ αὐτὸν τὸ μέτωπον μεθ’ ὅλων τῶν ἔγκριτων.

Καὶ καρπόσας ποικιλίαις, μ’ δλλούς λόγους ἄγγελαις.

Περὶ τῆς Βελαμφίας τῆς Πακδικῆς, βιβλίον πολλὴν σπουδὴν ἔγκλειτο, τοῦ Νίκου τοῦ Μακριθέη, γατροῦ ‘στὴν Πόλι πρώτου καὶ φίλου πατριώτου.

Τῆς Πρακτικῆς Προοπτικῆς Στοιχεία, διπλεδὴ βιβλίον περινόστατον, ποῦ τογγράψ’ ἐν σπουδῇ ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Εὐστάθιος ο Μάνετος, ποῦ τῶν σπουδῶν ἡ βάσκνος εἶναι γιὰ τοῦτον ζνεστι.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμαϊοῦ μας, παρλαπίτα πατριώτου, ἀριθμὸς τρισεντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.